

РЕШЕНИЕ

№ 4422

гр. София, 09.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело № 20221100106278 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от В. П. П., с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, кв. *****, чрез адв. В. В., срещу Е. Е. Х., с ЕГН: ***** и адрес: София, ул. ****Б, с която са предявени следните искове:

1. главен иск с правно основание чл.127, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 37 889.98 (тридесет и седем хиляди осемстотин осемдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки) лева, представляваща цялата платена от ищеца сума в полза на „Райфайзенбанк България“ АД по Договор за потребителски кредит № 1612161996910190/23.12.2016г., сключен от „Райфайзенбанк България“ АД, в качеството му на кредитор, В. П. П., в качеството му на кредитополучател, и Е. Е. Х., в качеството му на съдлъжник, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

2. при условията на евентуалност, в случай, че главният иск бъде отхвърлен,

2.1. иск с правно основание чл.127, ал.2 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 18 944.99 (осемнадесет хиляди деветстотин четиридесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки) лева, представляваща половината от платена от ищеца сума в полза на „Райфайзенбанк България“ АД по Договор за потребителски кредит № 1612161996910190/23.12.2016г., сключен от „Райфайзенбанк България“ АД, в качеството му на кредитор, В. П. П., в качеството му на кредитополучател, и Е. Е. Х., в качеството му на съдлъжник, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

2.2. иск с правно основание чл.59 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца

сумата от 5000.00 лева, представляващи сума, с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищцата, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Исковете по т.2.1 и т.2.2 са предявени при условията на кумулативност.

Ищецът твърди, че страните по делото са били във фактическо съпругеско съжителство за периода 2012- 2018 година. През 2014 година се родили общото им дете Д.. В началото на съвместното им съжителство ответникът предложил да съжителстват в къщата на неговите родители, находяща се на адрес; гр. София, ул. ****. Към 2012 година къщата била недовършена, без канализация на етажите, без довършителни работи по част ВиК, без тераси, без первази, със стара дървена дограма, и то само на някои от етажните. Ответникът и неговите родители предложили на страните по делото, да живеят в същата къща, да изтеглят кредит, с който да се финансира ремонта на къщата и преустройването и в годно място за живеене. Поради това и през 2012г. ищецът сключила първи договор за кредит, с парите от който били извършени множество строително - монтажни работи по къщата.

На 23.12.2016г. между ищцата П., като кредитополучател, Е. Е. Х.- солидарен длъжник и „РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД бил сключен договор за потребителски кредит № 16121619969910190 от 23.12.2016г., по силата на който бил отпуснат кредит в размер на 30,945.00 лева - главница и съгласно условията на който, на банката следваше да бъдат върнати 37,889.98 лева. Договорът за кредит бил сключен от ищеца, като кредитополучател, но в отношенията между страните идеята била средствата да се използват за следните цели: 1/ за частично погасяване на стари задължения по друг договор за кредит, средствата от който били ползвани за строително- монтажни работи за къщата на родителите на ответника- М.С.Х. и Е. Х., а именно- 7,526.90 лева; 2/ 5,000.00 лева- част от действителната стойност за закупуване на лек автомобил на ответника- Фолксваген Пасат с ДКН СВ ****; 3/ останалата част за извършване на нови строително- монтажни работи на етаж 4 от къщата на адрес: София, ул. ****, а именно: поставяне на первази от ковано желязо на терасите, подмяна на дървената дограма на къщата с нова ПВЦ дограма. Всичко това било сторено- като старият кредит бил погасен, а ответникът Е. Х. придобил правото на собственост върху лек автомобил Фолксваген Пасат с ДКН СВ ****, а останалата част от парите:17,473.10 лева (разлика между усвоените 30 945.00 лева, платени 945.00 лева за застраховка живот на УНИКА, погасения стар кредит в размер на 7,526.90 лева и 5,000.00 лева за Фолксваген Пасат с ДКН СВ ****. В отношенията между ищеца и Е. Х. Х., последният следвало да погасява задълженията по договора за кредит, защото се касаело за негови лични придобивки- лекия автомобил, второ- за ремонт на къщата на неговите родители, които не са имали намерение да ни прехвърлят етажи от нея или идеални части от правото на собственост върху имота.

През 2018 година ищцата разбрала, че през по- голямата част от отношенията на страните, ответникът Е. Х. е имал паралелна връзка с друга жена, което провокирала и раздялата на страните. След раздялата, ищцата за кратко живяла на един от етажите на процесната къща с нейна близка приятелка, която и помагала за отглеждане на детето Д..

След това ищеца, заедно се детето се изнесли от къщата и отишли да живеят при родителите на ищцата. Ищецът многократно поставяла въпроса за уреждане на финансовите взаимоотношения с ответника, но същите останали нерешени.

В законоустановения срок ответникът Е. Х. Х. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и размер, като иска отхвърлянето им като неоснователни.

Ответникът твърди, че в средата на 2013г. страните са взели решение да живеят заедно и вместо да заплащат ежемесечно наемна цена за чужд апартамент, собственост на трето лице, се договорили ответникът да изтегли потребителски кредит, с който да извърши ремонт на баня, коридор и спалня от по-горен (4-ти) етаж от фамилната му къща. Поради това и на 25.07.2013г. е сключен Договор за потребителски кредит между Е. Е. Х. и РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД за сумата в размер на 7091,04 лв. Цялата сума е отпусната еднократно по сметка на Е. Е. Х. и съгласно договореностите между Е. Х. и В. П. е послужила за описаните по-горе строително-монтажни работи по четвъртия етаж от къщата. Строително-монтажните работи и изграждането са изцяло извършвани от Е. Х. и неговия баща. Не са били използвани бригади, майстори или услуги на дружества, занимаващи се със строителство. Извършвани са множество покупки на строителни материали, които са заплащани изцяло от ответника с отпуснатите средства от банката по Договора за потребителски кредит от 25.07.2013г. и с личните му спестявания.

Поради недостиг на средства и с цел извършване на строително-монтажните работи по къщата на 30.09.2013г. е сключен Договор за потребителски кредит между Е. Е. Х. и РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД за сумата в размер на 4254,62 лв. Цялата сума е отпусната еднократно по сметка на Е. Е. Х. и е послужила за продължаване на строително-монтажни работи по четвъртия етаж от къщата. В периода 2014г. и към средата на 2016г. строително-монтажните работи по къщата са извършвани поэтапно със средства от отпуснатите кредити на ответника и с негови спестени парични средства.

На 17.05.2016г. е сключен нов Договор за потребителски кредит №1605161785941190 между Е. Е. Х. и РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД с ЕИК 831558413 за сумата в размер на 30 945.00 / тридесет хиляди деветстотин четиридесет и пет/ лв. Цялата сума е отпусната еднократно по сметка на Е. Е. Х. и е послужила за продължаване на строително-монтажни работи по къщата.

Към края на месец декември 2016г. ищцата споделила с ответника, че самостоятелно е кандидатствала със заявление за отпускане на потребителски кредит в РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ ЕАД за сумата от 30 945.00 (същата сума, която е отпусната на ответника около 7 месеца по-рано), но банката не е отпуснала желаната сума от ищцата. В резултат на което страните се договорили ответникът да обезпечи кредита, поемайки изпълнението на чуждия дълг до потребителския кредит между ищеца и РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ ЕАД в същия размер - 30 945,00 (тридесет хиляди деветстотин четиридесет и пет) лв. с цел отпускане на кредита и неговото усвояване по личната банкова сметка на ищцата В. П. П.. От своя страна ищцата е заявила и се е задължила пред ответника, че самостоятелно ще

поеме погасяване на цялото задължение по кредита, тъй като отпуснатата сума ще послужи за нейни лични нужди.

Така на 23.12.2016г. е сключен процесния Договор за потребителски кредит между РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ ЕАД, В. П. П. и Е. Е. Х. за същата сума в размер на 30 945,00 лв. Цялата сума е отпусната от банката и усвоена само и единствено от ищцата В. П. по нейна лична банкова сметка, която сума е послужила изцяло за нейни лични нужди. С отпуснатата парична сума ищцата е погасявала свои стари задължения по други договори за кредит, извършвала е консултации и прегледи за пластична хирургическа интервенция, осъществявала е хирургическа пластична интервенция за уголемяване на гърди, предприемала е няколко почивки в страната и в чужбина, при някои от които е взимала детето със себе си, за което доверителят ми е предоставял пълномощно за напускане на детето извън пределите на страната.

В началото на април 2018г. ответникът разбрал за интимни взаимоотношения на ищцата с друг мъж, който към момента е неин партньор в живота, в резултат на което отношенията между ищцата и ответника били прекратени.

След раздялата на страните по делото, на 27.11.2018г. е сключен нов Договор за потребителски кредит №1811232453955194 между Е. Е. Х. и РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД за сумата в размер на 34 547,70 / тридесет и четири хиляди петстотин четиридесет и седем лева и седемдесет стотинки/ лв. Цялата сума била отпусната еднократно по сметка на Е. Е. Х. и която сума служи за продължаване на строително-монтажни работи по къщата.

Ответникът оспорва като невярно твърдението на ищцата, че ответникът дължи цялата сума по Договора за потребителски кредит, тъй като същият не е заемополучател и ползвател на парите, а само и единствено действа като поръчител, който обезпечава чужд дълг. Той не се е ползвал от парите и същите не са послужили за финансиране на негови интереси като — строително-ремонтни работи на родната му къща, закупуване на автомобил и т.н. Твърди, че без неговото обезпечение на процесния кредит като поръчител, банката е нямало да одобри заявлението за отпускане на кредит на ищцата.

По допустимостта:

Съдът намира, че производството по делото е допустимо, поради което и следва да се произнесе по съществото на делото.

Съгласно константната съдебна практика процесуалната легитимация на страните е предпоставка за допустимост на иска, докато материалната легитимация обуславя основателността на иска.

По основателността:

Не се спори, че страните по делото са били във фактическо съпружеско съжителство за периода 2013- 2018 година, като през 2014 година е родено общото им дете Д.. Не се спори, че в периода на съжителството си страните са живеели в къщата, собственост на

родителите на ответника, находяща се на адрес: гр. София, ул. ****. Не се спори, че същата е четириетажна, като етажите след първия жилищен етаж са с различна степен на довършеност, налагаща извършването на различни строително-монтажни работи.

Не се спори, а видно и от доказателствата по делото, че на 23.12.2016г. е сключен процесния Договор за потребителски кредит № 1612161996910190, с който Райфайзенбанк (България) ЕАД е предоставило на В. П. П. - кредитополучател, и Е. Е. Х., като съдлъжник, паричен кредит в размер на 30 495 лв. с краен срок на погасяване 15.12.2023 г. Цялата сума се отпуска по сметка на кредитополучателя с IBAN: ****. За първите 24 месеца, считано от първата падежна дата, кредитополучателят заплаща фиксирана годишна лихва в размер на 4.95%. След изтичане на този срок, кредитополучателят заплаща годишна лихва, формирана от сбора на променлив референтен лихвен процент, представляващ 6-месечен SOFIBOR и надбавка в размер на 5,597 ("сборът общо "Лихва"). Първоначалната стойност на 6-месечния SOFIBOR, след изтичане на срока по чл.4.1, ще бъде определена за 30.08.2018 г. - 2 работни дни (слот вальор) преди 01.09.2018 г.

Видно от заключението на в.л. Л. Б., неоспорено от страните, към дата на представените от банката извлечения от сметките на ищцата в „Райфайзенбанк (България)“ 15.02.2023 г., заплатени от ищцата В. П. П. суми за погасяване на задълженията по Договор за потребителски кредит № 1612161996910190 от 23.12.2016 г. са общо в размер на 32 897.48 лева.

В процесния договор страните са посочени като солидарни съдлъжници. Спорни по делото са основанията за процесната солидарност, съответно вътрешните отношения между страните по делото, съответно отговорността на всяка от страните.

Съгласно постоянната съдебна практика, намерила израз в Решение № 213 от 6.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5864/2015 г., IV г. о., ГК, Определение № 146 от 04.03.2020г. по гр.д.№ 3499/2019г., Г. К., IVг.о., Определение № 50248 от 10.04.2023г. по т.д. № 1076/2022г., Т. К., I т.о. на ВКС квалификацията "солидарен длъжник" е обща и не дава информация нито за същината и характеристиките на отговорността на длъжниците към кредитора, нито за вътрешните отношения между длъжниците. Съдът трябва служебно да установи вида на солидарната отговорност според основанията за нейното възникване, за да определи спецификата на конкретните облигационни отношения и действителното съдържание на постигнатото общо съгласие, тълкувайки договора съобразно критериите по чл. 20 от ЗЗД. В тази връзка е известно, че договорите и отделните уговорки в тях не винаги следва да се разбират и тълкуват по начина, по който страните са ги наименовали. По силата на принципа за автономия на волята, изразен в чл. 9 ЗЗД, контрагентите са свободни да определят съдържанието на договорите. Тази свобода, разбира се, не следва да бъде за сметка на действителното правно положение между страните по договора и винаги трябва да бъде изследвана с оглед прилагане на точните правни институти. В практиката си ВКС приема, че на тълкуване според критериите на чл. 20 ЗЗД подлежат неясните, непълни и неточни уговорки в договора, които поради недостатъците си породят съмнение и спор между страните относно действителното съдържание на постигнатото при сключване на

договора общо съгласие и целените с договора правни последици. Тълкуването се извършва съобразно критериите на чл. 20 ЗЗД, за да се изясни действителната, а не предполагаемата воля на договарящите.

От съдържанието на разпоредбата на чл. 127, ал. 1 ЗЗД е видно, че от решаващо значение за регресната отговорност са вътрешните отношения между съдлъжниците. Те могат да бъдат предмет на вътрешна договореност между тях, като се съдържат в изрично споразумение, каквото не е налице в настоящия случай. Вътрешните отношения между солидарните съдлъжници може да са материализирани и в самия договор за кредит, който да е достатъчен източник на информация за отношенията им. В процесния случай е налице именно тази хипотеза. В процесния договор за кредит като „Кредитополучател“ е посочена единствено ищцата В. П. П.. Съгласно чл.2 от Договора цялата сума е отпусната от банката и усвоена само и единствено от ищцата В. П. по личната банкова сметка на „Кредитополучателя“ (ищцата) - арг. от чл. 1. вр. чл. 3. от Договора. Действително ответникът е посочен в договора като „съдлъжник“, но от тълкуване клаузите на същия договор е видно, че ответникът няма основание за задължението си, тъй като не е кредитополучател по договора.

Съгласно постоянната съдебна практика характерът на отговорността на ответника следва да се извлече от разпоредбите на договора, а не от правния термин, употребен от страните при подписването на договора. Съдът намира, че солидарната отговорност, поета от ответника има очевидно обезпечителен, а не самостоятелен характер, въпреки че участието му в договора не е дефинирано изрично като поръчителство. Обезпечителната функция на участието му в кредитното правоотношение е видно от уговорките по кредитния договор, според които повечето права и задължения по процесния договор са свързани с кредитополучателя, като едва при клаузите, свързани с неизпълнение на задълженията по погасяване на месечната вноска, се включват правата и задълженията на съдлъжника. Кредитополучателят е длъжен да поддържа сметка, обслужваща кредита по чл.5.3 от договора, в която да има достатъчна наличност за обслужване на съответната вноска, от която сметка банката автоматично погасява съответната анюитетна вноска, съгласно т.5.4. Следователно по силата на чл. 5.4. от Договора само Кредитополучателят е длъжен да осигурява ежемесечно дължимите суми по Кредита, т.е. да погасява до съответния падеж. Съгласно чл.5.5, с цел избягване на просрочие, съдлъжникът дава съгласието си на банката служебно да събира вноските от негови сметки в банката. Съдът намира, че посочените уговорки изключват възможността да се приеме, че съдлъжникът дължи погасяване на кредита наравно с кредитополучателя. Задължението на ответника е акцесорно на това по заема и е уговорено като поръчителство с цел избягване на забава на кредитополучателя.

Съдът намира, че индиция за акцесорния характер на отговорността на ответника са и следните разпоредби на процесния договор за кредит:

1.В клаузата на чл. 4.3. от Договора е посочено: „След промяна на Лихвата по реда на чл. 4.2. и чл. 4.2.1., Банката изготвя нов погасителен план за дължимите по Кредита месечни вноски, който се предоставя на Кредитополучателя в обслужващия го банков офис.

Периодично, веднъж годишно Банката изпраща на Кредитополучателя актуален погасителен план за дължимите по Кредита вноски." Ако ответникът бе съдлъжник-кредитополучател, то следваше да е уговорено уведомяването за новия погасителен план и на двете страни по договора - В. П. и Е. Х.. Напротив, такова не само не е уговорено, но и чл. 4.3., изр. 2 от Договора затвърждава позицията, че главна страна е само „Кредитополучателят" (ищцата), след като на последния веднъж годишно Банката се задължава да изпраща актуален погасителен план за дължимите вноски по кредита.

2.В клаузата на чл. 4.7. от Договора е уговорено право единствено в полза на „Кредитополучателя" (ищцата) във всеки един момент от изпълнението на Договора при поискване да получава безвъзмездно извлечения по сметката, обслужваща кредита, под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания. Отново в договора няма предвидено аналогично право за ответника.

3.В клаузата на чл.4.8. във вр. с чл. 4.9. от Договора пък е уредено преференциално право единствено в полза на Кредитополучателя по отношение размера на лихвата, като във второто изречение на чл. 4.8. изрично е посочено, че тези преференции ще бъдат предоставени на Кредитополучателя (ищцата), при положение че бъдат изпълнени някои от изброените условия. В посочените клаузи на Договора не се споменават употребения по отношение на Е. Х. в титулната част израз „съдлъжник", което значи, че те уреждат преференциално право само и единствено в полза на В. П..

4.В клаузата на чл. 5.7. от Договора „Право на отказ", същото право е уговорено само и единствено в полза на Кредитополучателя (ищцата). Той има право, без да посочва причина и да заплаща обезщетение/неустойка, в срок от 14 дни да се откаже от Договора като уведоми писмено банката. Правото на отказ е едно от основните права, което имат страните по договора. Чрез упражняването му в установения срок на страната е предоставена възможността, преосмисляйки интереса си от конкретното правоотношение, да се оттегли от вече възникналата правна връзка и то напълно безвъзмездно. В случая обаче това съществено право е предоставено само и единствено на Кредитополучателя (ищцата).

5.В клаузите на чл. 5.7.3. и чл. 5.7.4. от Договора е уговорено задължение на Кредитополучателят (ищцата) да върне на банката кредита в пълен размер заедно с начислената лихва от датата на усвояване на кредита, а до прекратяването на Договора кредитополучателят е длъжен да погасява кредита съгласно погасителен план. Посоченото отново разкрива уреденото в чл. 1-3 на Договора отпускане и усвояване на кредита единствено от Кредитополучателя, а изр. 2 на чл. 5.7.4. от Договора подчертава задължението отпуснатия кредит в размер на 30 945,00 лв. да бъде погасен от Кредитополучателя като главна страна по договора.

Предвид гореизложеното съдът намира, че съгласно процесния договор отпускането на кредита, усвояването му, погасяването му, отграничаването на „Кредитополучател" и уредените само в ищцовата полза права, водят до напълно обоснования извод, че целта на договора и действителната воля на страните е била заявеният и усвоеният от Кредитополучателя (ищцата) потребителски кредит да бъде погасен от ищцата като главна

страна по договора, а в случай на неизпълнение от нея банката е учредила обезпечение в лицето на ответника Е. Х. като поръчител, който не е бил страна по договора, но се е задължил за изпълнението на чуждия дълг.

Горепосоченият извод на съда се подкрепя напълно и от писмените и гласни доказателства, приети по делото. От същите е видно, че по време на фактическото съжителство на страните ответникът е бил кредитополучател по три договора за потребителски кредит, сключени с РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД: от 25.07.2013г. за сумата в размер на 7091,04 лв.; от 30.09.2013г. за сумата в размер на 4254,62 лв. и от 17.05.2016г. за сумата в размер на 30 945.00 / тридесет хиляди деветстотин четиридесет и пет/ лв., които са използвани за процесните СМР в къщата, обитавана от страните по делото. Нещо повече след фактическата раздяла на страните по делото, на 27.11.2018г. е сключен нов Договор за потребителски кредит №1811232453955194 между Е. Е. Х. и РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД за сумата в размер на 34 547,70 / тридесет и четири хиляди петстотин четиридесет и седем лева и седемдесет стотинки/ лв. Общата стойност на отпуснатите средства на Е. Х. по тези договори за потребителски кредити е в размер на 76 838,36 лв. (седемдесет и шест хиляди осемстотин тридесет и осем лева и тридесет и шест стотинки). Тази сума е ползвана за строително-монтажни работи по родната му къща.

От горепосочените договори съдът прави извод, че ответникът е надежден кредитополучател за съответната търговска банка, като същата му отпуска потребителски кредити съобразно нуждите за извършване на СМР по процесната къща. Този извод е в съответствие и с показанията на св. Е. Х. Х., баща на ответника, че строежът на четириетажната къща е започнал през 1994г., като продължава и до настоящия момент. Строежът се извършва на части, като се разчита и на личен труд на ответника и неговия баща. Не са ползвани услуги на майстори и строителни фирми, не са сключвани договори с трети лица за извършване на строително-ремонтни дейности, които да обосноват краткия период от разходване на отпуснатите суми с Договора от 17.05.2016г. и необходимостта от нови средства с Договор от 23.12.2016г.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ответникът не е кредитополучател по процесния кредит, същият не е разходвал парите за свои нужди, а се явява като поръчител, който обезпечава чужд дълг. Поръчителят е задължен солидарно с главния длъжник /арг. чл. 141, ал. 1 от ЗЗД/, като съгласно чл. 143, ал. 1 ЗЗД, при извършено изпълнение на задължението, може да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е направил.

Ответникът не се е възползвал от престацията на кредитора, пред който е поел солидарна отговорност. С платените от ищеца-кредитополучател суми в полза на банката се изпълнява личен дълг, като съдлъжникът не се е обогатил без основание за сметка на кредитополучателя. Липсват предпоставките за възникване на регрес на платилия дълга кредитополучател за платеното на кредитора спрямо съдлъжника, поел наред с него пред кредитора солидарна отговорност при неплащането на дълга.

Предвид гореизложеното следва да бъдат отхвърлени като неоснователни както главните, така и евентуално съединените искове.

Като неоснователен следва да бъде отхвърлен и иска с правно основание чл.59 ЗЗД доколкото ищецът не ангажирал доказателства за предаване на ответника на сумата от 5000лв., с която ответникът се е обогатил.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК съдът намира, че следва да осъди ищеца да заплати на ответника сумата от 2500лв., представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ исковете, предявени от В. П. П., с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, кв, ****, чрез адв. В. В., срещу Е. Е. Х., с ЕГН: ***** и адрес: София, ул. ****Б, както следва:

1.главен иск с правно основание чл.127, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 37 889.98 (тридесет и седем хиляди осемстотин осемдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки) лева, представляваща цялата платена от ищеца сума в полза на „Райфайзенбанк България“ АД по Договор за потребителски кредит № 1612161996910190/23.12.2016г., сключен от „Райфайзенбанк България“ АД, в качеството му на кредитор, В. П. П., в качеството му на кредитополучател, и Е. Е. Х., в качеството му на съдлъжник, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

2.1.евентуален иск с правно основание чл.127, ал.2 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 18 944.99 (осемнадесет хиляди деветстотин четиридесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки) лева, представляваща половината от платена от ищеца сума в полза на „Райфайзенбанк България“ АД по Договор за потребителски кредит № 1612161996910190/23.12.2016г., сключен от „Райфайзенбанк България“ АД, в качеството му на кредитор, В. П. П., в качеството му на кредитополучател, и Е. Е. Х., в качеството му на съдлъжник, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

2.2.евентуален иск с правно основание чл.59 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 5000.00 лева, представляващи сума, с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищцата, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба 15. 06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА В. П. П., с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, кв, ****, чрез адв. В. В., да заплати на Е. Е. Х., с ЕГН: ***** и адрес: София, ул. ****Б, сумата от 2500лв.,

представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____